

LIKUMS UN EVANĢĒLIJS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 19:7, 8; 2. Moz. 23:1-9; 1. Jāņa 5:3; Rom. 3:19, 20; 2. Moz. 20:11, 12; 5. Moz. 5:15.

ATMIŅAS PANTS:

„No tā mēs noprotam, ka esam Viņu atzinuši, ja turam Viņa baušļus. Kas saka: es esmu Viņu atzinis, bet netur Viņa baušļus, ir melis, un viņā nav patiesības.” (1. Jāņa 2:3, 4)

GALVENĀ DOMA:

Viss Dieva morāles likums ir tas, kas atklāj mūsu grēku un līdz ar to arī vajadzību pēc Glābēja. Tāpēc likums un evaņģēlijs ir nešķirami.

Likums un Dieva raksturs lielajā cīņā atrodas pašā centrā un, kad cīņa būs beigusies, Dieva likums un raksturs tiks attaisnots vērojošā universa priekšā. Līdz tam cīņa turpina plosīties, un mums ir jānostājas vai nu vienā vai otrā pusē. Tas, kuru pusi mēs izvēlamies, nosaka, kuram kungam mēs sekojam. Boba Dilana vārdiem sakot: „Tev ir jākalpo kādam./Tas var būt gan sātans, gan Kungs./Bet vienam no viņiem tu noteikti kalposi.” Tie, kas izvēlas kalpot Kungam, to dara mīlestībā un pateicībā par to, ko Viņš caur Kristu viņu labā ir paveicis. Būdami kristībās aprakti ar Viņu nāvē, viņi zina, ka grēka miesa ir iznīcināta un ka viņiem nav vairs ilgāk jākalpo savam bijušajam kungam, grēkam, bet tagad viņiem ir brīvība paklausīt Dievam un Viņa likumam.

Šis nedēļas tēmā aplūkosim likuma būtību, tā nolūku un saistību ar Dieva labo vēsti par Viņa glābjošo žēlastību. Jo, pareizi saprasts, Dieva likums palīdz mums atklāt, ko Dieva žēlastība Kristū piedāvā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 8. decembrī.

DIEVA LIKUMI UN NOTEIKUMI

Vārds „torah” ir bieži lietots ebreju vārds Vecajā Derībā un to parasti tulko kā „likums”. Jaunā Derība izmanto grieķu vārdu „nomos” (likums) kā vārda „torah” tulkojumu. „Torah” nozīmē „virziens” vai „vadība”. Tā kā Bībele ir ziņojums par cilvēka attiecībām ar Dievu, likums Bībelē parasti attiecas uz visiem Dieva norādījumiem Viņa ļaudīm. Tā kā Dievs pats ir labs un taisns un Viņš vada Savus ļaudis labestībā un taisnībā, mēs pareizi pieņemam, ka Viņa likums atklāj Viņa labestību un taisnību. Vai, kā mums patīk teikt, likums ir Dieva rakstura atklāsme.

Ko minētie panti stāsta mums par likumu un par Dievu? Ps. 19:7, 8; Rom.7:12; Ps. 119:151, 152, 172. _____

_____

_____

_____

_____

Bībelē Dievs skaidri ir atklājies cilvēcei. Lasot svētos Rakstus, cilvēks saskaras ar lielu daudzumu materiāla, kas aptver daudzus cilvēka dzīves aspektus: morāli, ētiku, veselību, seksualitāti, uzturu, darbu utt. Dažas no šīm pamācībām ir universālas, citas, šķiet, ir vairāk ierobežotas laikā un vietā. Bet, tā kā tās visas ir Dieva pamācības (torah), ir vajadzīga vislielākā uzmanība, lai saprastu, kas ir universāls un kas – ierobežots. Septītās dienas adventisti un daudzas citas kristiešu grupas parasti izšķir „ceremoniālos” likumus (norādījumus, kas ar simboliem un rituāliem māca glābšanas plānu), „civilos” likumus (regulē senās Israēla tautas sabiedrisko dzīvi) un „morālos” likumus (atklāj, kā Dievs vada cilvēci).

3. Mozus grāmata satur lielu daļu ceremoniālo likumu, īpaši par svētnīcas kalpošanu un tās rituāliem. Civilo likumu būtību un taisnības principus varam redzēt, piemēram, 2. Moz. 23:1-9. Tad vēl ir morāles likums, desmit baušļi, ko lielākā daļa kristiešu (vismaz teorētiski) uzskata par Dieva likumu visai cilvēcei.

Pārskatī 2. Moz. 23:1-9. Kādu universālu morāles principu mēs varam paņemt no tā, kas tika dots īpaši senajam Israēlam? _____

_____

_____

_____

_____

MORĀLES LIKUMS MŪSDIENĀS

Lielākā daļa kristiešu apgalvo, ka desmit baušļi ir universāls Dieva morāles kodekss. Šis uzskats ir redzams, piemēram, dažādās juridiskās cīņās ASV, kur kristieši ir centušies izlikt desmit baušļus dažādās publiskās vietās, īpaši skolās. Pirms dažiem gadiem Alabama bija iesaistīta juridiskā cīņā, kur kāds štata tiesnesis atteicās izvērtēt desmit baušļu monumentu no tiesas zāles, neskatoties uz augstākas tiesas pavēli to darīt. Daudzu cilvēku prātos desmit baušļi ir nevis atcelti, bet vēl joprojām ir un paliek Dieva morāles standarts.

Un tam ir pamatots iemesls. Sākot jau ar to, ka, lai gan dekalogs (desmit baušļi) tika apkopots Sinajā, 1. Moz. grāmata norāda, ka lielākā daļa baušļu bija zināmi jau pirms tam.

Ko šie panti atklāj par likuma eksistenci pirms Sinaja kalna? 1. Moz. 35:1-4, 2:3, 4:8-11, 39:7-9, 44:8, 12:18. _____

_____

_____

_____

Loģiski domājot, ja desmit baušļi būtu tikai un vienīgi jūdu likums – paredzēts īpašiem ļaudīm īpašā laikā un vietā – tad tiem nebūtu nekādas jēgas. Vai tad tādi morāles likuma pārkāpumi kā zagšana, nogalināšana, laulības pārkāpšana un elkdievība nav graužoši visiem, neatkarīgi no kultūras? Tā kā Bībele skaidri atklāj, ka grēku nosaka likums (Rom. 7:7), uzskats, ka likums ir atcelts vai aizstāts, nebūtu loģiska nostāja nevienam Bībelei ticošam kristietim.

Kā Jēk. 2:11 palīdz mums saprast to, ka Dieva likums ir bez termiņa ierobežojuma?

_____

_____

_____

1. Jāņa 5:3 saka, ka paklausība Dieva baušļiem ir veids, kā mēs izsakām savu mīlestību Viņam. Ko tas nozīmē? Kāpēc paklausība baušļiem ir šīs mīlestības izteiksme? _____

_____

_____

_____

LIKUMS UN EVANĢĒLIJS

Lai gan daudzi saprot, ka desmit baušļi ir un paliek saistoši kristieša dzīvē, loma, kāda tiem ir glābšanas plānā, var radīt neskaidrības. Ja mēs netiekam glābti, ievērojot likumu, tad kāds ir tā nolūks?

Kā šie panti palīdz mums saprast likuma lomu to cilvēku dzīvēs, kas ir glābti žēlastībā? _____

Rom. 3:19, 20 _____

Ps. 119:5, 6 _____

Rom. 7:7 _____

Likums nekad nav bijis paredzēts kā glābšanas līdzeklis. Pateicoties Svētā Gara darbam, likums rada grēciniekā vajadzību pēc Kristus žēlastības (pēc evaņģēlija). Norādot uz to, kas ir pareizs, kas ir labs un patiess, tie, kas neatbilst šim standartam (tie esam mēs visi), saprot savu vajadzību pēc glābšanas. Šādā ziņā likums norāda uz vajadzību pēc evaņģēlija, uz vajadzību pēc žēlastības. Šo žēlastību mēs iegūstam caur Jēzu. Likuma funkcija, pat Vecajā Derībā, bija norādīt uz glābšanas vajadzību. Tas nekad nav bijis līdzeklis, kas nodrošina glābšanu.

„Uzdot jautājumu saistībā ar Rakstiem – gan Jauno, gan Veco Derību – par to, vai likums spēj glābt, nozīmē uzdot nepareizu jautājumu! Neviena no derībām nekad nav apstiprinājusi, netieši norādījusi vai saturējusi kādu mājienu, ka tā kādreiz varētu būt bijusi patiesība. [..]

Vēl viena kļūda ir uzskatīt, ka ebreju vēstules autors (10:1-4) ir izlabojis likumu, it kā tur būtu teikts, ka ‘vēršu un āžu asinīm „ir” vara atņemt grēkus’. [..] Upuri bija attēli, simboli un norādes uz pilnīgāku upuri, kam bija jānāk.” (Walter C. Kaiser, Five Views on Law and Gospel (Mich.: Zondervan, 1993), 394., 395. lpp.)

Paskaties apkārt, ko Dieva likuma pārkāpšana ir izdarījusi cilvēcei! Kā tavu personīgo dzīvi ietekmē Dieva likuma pārkāpšana? Ko tava atbilde atklāj, cik svarīgs vēl joprojām ir likums? _____

_____

_____

_____

LIKUMS UN SABATS

Kā mēs redzējam pirmdienas tēmā, daudzi kristieši vēl joprojām tic Dieva likuma spēkā esamībai. Un atkal – ir grūti saprast, kā viņam var būt citādi uzskati, ja viņš atzīst grēka realitāti.

Tomēr, kā mēs labi zinām, tēma par kristieša pienākumu pret likumu pēkšņi kļūst ļoti tumša, kad rodas jautājums par paklausību ceturtajam bauslim, īpaši attiecībā uz pašu septīto dienu. Patiesībā ironija ir tā, ka Alabamas tiesnesis, kas bija nonācis grūtībās sakarā ar uzstājīgo desmit baušļu monumenta novietošanu tiesas zālē, pats dzīvoja, pārkāpdams šo likumu, jo, lai arī cik stingrs svētdienas ievērotājs šis tiesnesis bija, viņš neievēroja Bībeles bausli atpūsties septītajā dienā. Ja mēs lasām Bībelē, tad saskaņā ar Jēkabu, „kas visu bauslību pildītu, bet grēkotu pret vienu bausli, tas ir noziedzies pret visiem” (Jēk. 2:10). Tātad tiesnesis bija vainīgs visu tā likuma priekšrakstu pārkāpšanā, ko viņš tik neatlaidīgi gribēja atstāt tiesas zālē.

2. Moz. 20:9, 10 izskaidro sabata bausli. Pants rūpīgi norāda, kad ir radies sabats (septītā diena) un kā tas ir jāievēro (visa saime pārtrauc parastos darbus), lai ievērotu tā svētumu. „Sabats nav ainots kā veselības atgūšanas diena tiem, kas ir pārāk vāji, lai spētu strādāt dienu no dienas bez atpūtas. Tas ir attēlots drīzāk kā pārtraukums, kas labs ikvienam, lai no jauna pievērstos svētumam (visām tām interesēm, kas saistītas ar piederēšanu Dievam, kas arī ir šis svētums), baudot Dieva svētības šajā dienā un tās iespējas.” (Douglas K. Stuart, *The New American Commentary, Exodus*, vol. 2 (Broadman & Holman Publishers, 15 2006), 460. lpp.)

Sabata garīgais potenciāls ir ietverts tajā, ko tas simbolizē. Ko šie panti mums stāsta par sabata garīgo nozīmi? Kā tava personīgā pieredze ar sabatu palīdz tev labāk novērtēt, ko šie panti mums māca? 2. Moz. 20:11; 5. Moz. 5:15; 2. Moz. 31:13; Ec. 20:20; Ebr. 4:3-9.

SABATS UN EVAŅĢĒLIJS

Pēdējā vakardienas tēmas jautājumā mēs aplūkojām 2. Moz. 20:11, 12 un 5. Moz. 5:15. Šeit mēs redzam, ka sabbatam ir divi nolūki: radīšana un pestīšana, divi koncepcijas, kas ir ļoti spēcīgi saistītas ar Biblii. Dievs nav tikai mūsu Radītājs, Viņš ir arī mūsu Pestītājs. Abas šīs svarīgās garīgās patiesības mums tiek atgādinātas katru nedēļu, katru septīto dienu, kad mēs atpūšamies sabbatā „pēc bauslības” (Lūk. 23:56), tieši tāpat kā „sievass, kas ar Viņu bija nākušas no Galilejas” (Lūk. 23:55).

Izlasi Kol. 1:14-16 un Jāņa 1:1-14. Kā šie panti parāda Jēzu gan kā Radītāju, gan kā Pestītāju? _____

„Tā kā dievišķais likums ir tikpat svēts kā pats Dievs, tikai tas, kurš ir vienāds ar Dievu, var izdarīt salīdzināšanu tā pārkāpšanas gadījumā. Neviens cits nevar izglābt kritušo cilvēku no likuma soda un saskaņot viņu ar Debesīm, kā tikai Kristus.” (Elena Vaita „God’s Amazing Grace”, 42. lpp.) Tikai kā Radītājs, tikai kā tāds, kas ir viens ar Dievu, tikai kā Tas, caur ko „viss ir radies” (Jāņa 1:3), Jēzus var būt kritušas cilvēces Pestītājs.

Norādot uz Kristu kā mūsu Radītāju un Pestītāju, sabats ir spēcīgs simbols žēlastības evaņģēlijam. Patiesībā mūsu atpūta sabbatā atklāj, ka mēs patiešām ne-tiekam glābti ar likuma darbiem, bet pateicoties tam, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā. Tādējādi sabata dusa kļūst par simbolu dusai, kas mums ir Jēzū (skat. Ebr. 4:3-9).

Glābšana ir arī atjaunošana, tā ir radīšana no jauna, tas ir process, kas ne tikai sākas tagad, kad mēs esam pieņēmuši Jēzu (skat. 2. Kor. 5:17, Gal. 6:15), bet kas sasniedz kulmināciju un noslēdzas ar debesu un zemes jaunradīšanu (skat. Jes. 65:17, Atkl. 21:5). Šie panti vēl skaidrāk parāda, kā radīšana un pestīšana ir savstarpēji saistītas. Abas šīs svarīgās patiesības ir ietvertas sabata bauslī, kas ir viens no desmit baušļiem.

Viena lieta ir teikt, ka tu esi sabata ievērotājs un pat atpūties sabbatā. Rakstu mācītāji un farizeji arī to darīja. Bet pavisam kas cits ir piedzīvot sabata pilnību un bagātību. Kā ir ar tavu personīgo sabata ievērošanu? Ko tu varētu darīt, lai gūtu lielākas garīgās un fiziskās svētības, ko Dievs tev ir sagādājis sabata dienā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E.Vaitas grāmatā „A solemn Appeal” 140.-146. lpp., grāmatā „Lielā cīņā” nodaļu „Dieva bauslība nemainās”, 433.-450. lpp.

„Dievs gribētu, lai mēs saprastu, ka Viņam ir tiesības uz mūsu prātu, dvēseli, miesu un garu – uz visu, kas mums pieder. Mēs piederam Viņam radīšanas un pestīšanas dēļ. Kā mūsu Radītājam Viņam pienākas visa mūsu kalpošana. Kā mūsu Pestītājam Viņam ne tikai ir tiesības uz mums, bet Viņš arī mīl mūs – ar tādu mīlestību, kurai nav līdzīgas. [...] Mūsu miesa, dvēsele un dzīve pieder Viņam, ne tikai tāpēc, ka tā ir Viņa dāvana mums, bet tāpēc, ka Viņš pastāvīgi apveltī mūs ar savām svētībām un dod mums spēku izmantot savas spējas.” (Elena Vaita „God’s Amazing Grace”, 245. lpp.)

„Kungs saka: ‘Kad tu atturi savu kāju no sabata pārkāpšanas un nedari Manā svētā dienā pēc savas patikas, bet nosauc dusas dienu par svētu prieku un par tā Kunga svēto dienu (..), tad tas Kungs būs tavs prieks.’ (Jes. 58:13,14) Tas būs prieka avots visiem, kas dusas dienu pieņem kā Kristus – Radītāja un Pestītāja – spēka zīmi. Saskatīdami tajā Kristu, tie priecāsies un liksmosies Viņā. Atgādinot radīšanas darbus, dusas diena tiem liecinās par Jēzus vareno spēju pestīt. Atsaukdama atmiņā zaudēto paradīzes mieru, tā stāstīs par mieru, kas iegūstams mūsu Glābējā. Arī dabā viss ir kā atkārtots aicinājumu: ‘Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt.’ (Mat. 11:28)” (Elena Vaita „Laikmetu ilgas”, 289. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Jer. 31:33 sacīts: „Šāda būs derība, ko Es slēgšu ar Israēla namu pēc šīm dienām, tā saka Tas Kungs, Es iedēstīšu Savu bauslību viņos pašos, Es to rakstīšu viņu sirdīs, un Es būšu viņu Dievs, un tie būs Mana tauta.” Ir cilvēki, kas izmanto šo pantu, lai parādītu, ka likums (vai patiesībā septītās dienas sabats) ir aizstāts ar jauno derību. Kas nepareizs šajā uzskatā? Patiesībā kādā veidā šis pants nostiprina septītās dienas adventistu pozīcijas attiecībā uz likumu, ieskaitot sabatu?

2. Tā kā mēs ticam, ka ir jāievēro likums, tai skaitā sabats, kāpēc mums ir jābūt uzmanīgiem, lai neiekristu formālisma slazdā? Grupā pārrunājiet, kas ir burta kalpība jeb formālisms un kā mēs no tā varam izvairīties!

3. Pārdomā, kāda loma lielajā cīņā ir likumam! Kāpēc, uzbrūkot Dieva likumam, sātans īpašu vērību ir pievērsis sabata bauslim? Kāpēc tas no viņa puses bija tik „izcils” gājiens?